

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **P. B.** pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na verejnom zasadnutí 2. októbra 2008 v Bratislave o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 20. novembra 2007, sp. zn. 2 T 17/2005, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie krajského prokurátora **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 20. novembra 2007, sp. zn. 2 T 17/2005, bol obžalovaný P. B. podľa § 226 písm. a/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 oslobodený spod obžaloby krajského prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

dňa 19. mája 2000 presne v nezistenom čase v S., na ul. Č. v sídle spoločnosti D., na valnom zhromaždení spoločnosti D., ako konateľ tejto spoločnosti a zároveň ako konateľ a spoločník spoločnosti Dr. B. P. S., spol. s.r.o. S. v prítomnosti MVDr. A. B., zástupcu spoločníka spoločnosti D., sa zaviazal k uzavretiu zmluvy medzi spoločnosťami D. a Dr. B. P. S., spol. s.r.o. S., v zmysle ktorej spoločnosť Dr. B. P. S., spol. s.r.o. zakúpi minimálne 5,4 ha pozemkov v katastri obce S. a keď k týmto pozemkom získa vlastnícke právo, požiadava o prijatie do družstva PD P. S. a bude skupovať podiely na majetku PD P. S. dovedy, kým nedosiahne hlasovacie právo v 51% a po dosiahnutí tohto cieľa odovzdá spoločnosť Dr. B. P. S., spol. s.r.o. S. získané podiely na majetku PD P. S. spoločnosti D.,

pričom v záujme tohto cieľa deklarovaného v zápisnici z valného zhromaždenia spoločnosti D. z 19. mája 2000, spoločnosť D. v období od 17. mája 2000 do 15. februára 2001 zapožičala spoločnosti D. sumu vo výške 5 500 000 ATS a následne spoločnosť D. na základe troch zmlúv o pôžičke zo 17. mája 2000, 6. júna 2000 a 3. januára 2001 poskytla spoločnosti Dr. B. P. S., spol. s.r.o. S. finančné prostriedky v sume 16 729 500 Sk, avšak v rozpore s podmienkami uvedenými v zápisnici z valného zhromaždenia spoločnosti D. konaného 19. mája 2000, P. B. ako konateľ spoločnosti Dr. B. P. S., spol. s.r.o. S. po zakúpení 62,2% podielu z celkového majetku PD P. S., nezabezpečil návratnosť požičaných finančných prostriedkov v sume 16 729 500 Sk pre veriteľa prevedením nakúpeného 62,2% podielu na majetku PD P. S. na spoločnosť D., obvinený P. B. už 19. mája 2000 na valnom zhromaždení spoločnosti D. vedel, že ako konateľ zmluvu neuzavrie a spoločnosť Dr. B. P. S., spol. s.r.o. S. získané podiely na majetku PD P. S. spoločnosti D. neodovzdá, v dôsledku čoho neoprávnene obohatil spoločnosť Dr. B. P. S., spol. s.r.o. S. a spoločnosti D. spôsobil škodu v sume 16 729 500 Sk.

Podľa § 229 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 bola poškodená spoločnosť D. s nárokmi na náhradu škody odkázaná na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie zástupca krajského prokurátora do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po jeho vyhlásení. Včas podané odvolanie písomne zdôvodnil osobitným podaním z 23. januára 2008.

V písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že pre obžalobu podstatným dôkazom pre právne posúdenie konania obžalovaného ako trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bola zápisnica z valného zhromaždenia spoločnosti D., s.r.o. zo dňa 19. mája 2000, ktorú s určitosťou podpísal okrem A. B. aj obžalovaný, čo bolo preukázané znaleckým dokazovaním z odboru písomoznalectva. Krajský súd svoje rozhodnutie založil na tom, že výsledky dokazovania spochybňujú existenciu tejto zápisnice. V neprospech obžalovaného však podľa neho svedčia listinné dôkazy – výpisy z obchodného registra, z ktorých vyplýva, kedy boli jednotlivé spoločnosti založené, pričom poukázal, že v predmete činnosti spoločnosť Dr. B. P. S., s.r.o. nemala zapísanú výrobu protamínu. Ďalej poukázal, že ako obžalovaný popiera existenciu zápisnice

z valného zhromaždenia z 19. mája 2000, tak Dr. A. B. spochybňuje existenciu pôžičiek uzatvorených obžalovaným medzi oboma spoločnosťami. Zo zmlúv o pôžičke vyplýva, že ide o bezúročné pôžičky. Predmetom pôžičky bola suma 16 729 500 Sk, pričom návratnosť pôžičky nebola zabezpečená žiadnym spôsobom. Zo zápisníc z valného zhromaždenia spoločnosti Dr. B. P. S. nevyplýva, že by otázka uzatvorenia zmlúv o pôžičke bola predmetom rokovania niektorého valného zhromaždenia tejto spoločnosti.

Obžalovaný vedel, že spoločnosť D., s.r.o. si peniaze požičiava s ročným L. úrokom a napriek tomu následne predmetné peniaze v mene spoločnosti D. požičal bezúročne spoločnosti Dr. B. P. S., ktorej bol jedným zo spoločníkov, čím finančne znevýhodnil spoločnosť D., s.r.o. a spoločnosť Dr. B. P. S., s.r.o. zabezpečil prospech. V danom prípade mal preto krajský súd konanie obžalovaného právne kvalifikovať ako trestný čin zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 128 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, prípadne podľa niektorej z kvalifikovaných skutkových podstát po vyčíslení L. úroku v čase spáchania skutku. Z toho dôvodu sa nemôže stotožniť s rozhodnutím krajského súdu, preto navrhol, aby najvyšší súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Predseda senátu krajského súdu doručil odvolanie krajského prokurátora v zmysle § 251 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ostatným stranám s upozornením, že sa môžu k odvolaniu vyjadriť. Túto možnosť využil iba obžalovaný, ktorý prostredníctvom svojho obhajcu dňa 11. februára 2008 doručil súdu písomné vyjadrenie k odvolaniu. Vo svojom podaní navrhol odvolanie prokurátora podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť. Poukázal, že odvolanie prokurátora vychádza jednostranne zo skutočností, ktoré nie sú hodnotené ako ucelená reťaz priamych a nepriamych dôkazov. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval v súlade so zákonom. Vyhodnotil obe skupiny dôkazov, pričom rozhodol s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo“. Vo svojom rozhodnutí podrobne rozobral dôkazy svedčiace v jeho neprospech najmä výpoveď svedka poškodeného MVDr. A. B., ktorý najmä v prípravnom konaní uvádzal, že o existencii pôžičiek medzi oboma spoločnosťami nevedel. Ich existenciu spochybňoval až tak, že podal na príslušnom súde návrh na určenie neplatnosti týchto pôžičiek. Sám doložil

v rámci dokazovania rozhodnutia príslušných civilných súdov, z obsahu ktorých je zrejmé, že skutočnosti, ktoré namietal Dr. B. nezodpovedali pravde. Okrem iného tvrdil, že podnikateľská činnosť spoločnosti Dr. B. P. S. s.r.o. je pozastavená a že dochádza k tunelovaniu tejto spoločnosti a zmluvy o pôžičke sa mu dostali do rúk až 4. apríla 2003. Tvrdenia svedka sa nezakladajú na pravde, spoločnosť riadne funguje a svoje záväzky si plní. Predmetné zmluvy mal svedok k dispozícii najneskôr v roku 2002. Tvrdenia svedka, že zmluvy o pôžičke boli antidatované boli vyvrátené jednoznačne výpoveďou svedka Ing. Z.. O skutočnosti, že peniaze na nákup družstevných podielnických listov mali byť získané pôžičkou od spoločnosti D. s.r.o. mali vedomosť všetci spoločníci, čo potvrdili vo svojej výpovedi Ing. Z. a MVDr. B.. Neobstojí ani námietka prokurátora, že jeho konanie malo byť kvalifikované ako trestný čin zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 128 ods. 2 Tr. zák.

Zástupca generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov odvolania. Navrhol odvolaniu vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný P. B. sa verejného zasadnutia nezúčastnil, hoci bol o termíne verejného zasadnutia riadne a včas vyrozumiený. Prítomný obhajca jeho neúčast' žiadal ospravedlniť s tým, že obžalovaný žiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. Keďže zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia boli splnené, najvyšší súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora. Na doplnenie svojho vyjadrenia uviedol, že hoci poškodený Dr. B. počas doterajšieho konania popieral existenciu pôžičky, teraz ju uznal o čom doložil do spisu listy poškodeného. Navrhol preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zákona č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov),

účinného od 1. januára 2006, podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné.

Najvyšší súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pritom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako i okolnosti svedčiace v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonával dôkazy nečakajúc na návrhy strán.

Na základe takto vykonaného dokazovania a vyhodnotenia dôkazov v súlade so zásadou uvedenou v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 dospel prvostupňový súd k správneému záveru, že vykonanými dôkazmi nebolo jednoznačne preukázané, že sa skutok kladený obžalovanému za vinu v obžalobe krajského prokurátora stal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vyslovil, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, ktoré skutočnosti bránia vyvodu spoľahlivého záveru, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, spáchal obžalovaný a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú. Spôsobu, ktorým súd prvého stupňa hodnotil vykonané dôkazy nemožno podľa názoru najvyššieho súdu nič vytknúť a jeho hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia. Najvyšší súd si preto plne osvojil závery súdu prvého stupňa uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Uvedené závery súdu prvého stupňa plne odôvodňujú jeho výrok o oslobodení obžalovaného a v podrobnostiach najvyšší súd na tieto závery odkazuje. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína ustanovenie § 264 ods. 1 Tr. por. z ktorého vyplýva, že najvyšší súd nemôže dávať záväzné pokyny súdu prvého stupňa k tomu,

ako má hodnotiť jednotlivé dôkazy, a k akým záverom má dôjsť pri hodnotení dôkazov. Je oprávnený iba dať súdu prvého stupňa záväzné pokyny znova vykonať dôkazy alebo vykonať nové dôkazy. V posudzovanej veci ani samotný prokurátor v odvolaní nenavrhol vykonanie ďalších dôkazných prostriedkov, aby tak podporil svoje rozdielne závery od záverov súdu prvého stupňa.

Obžaloba pri ustálení skutku vychádzala najmä zo zápisnice z valného zhromaždenia spoločnosti D. s.r.o. S., ktoré sa malo uskutočniť dňa 19. mája 2000, ktorú predložil Dr. A. B. a následne vinu obžalovaného založila na výpovedi tohto svedka. Na druhej strane obžalovaný P. B. od začiatku trestného stíhania popieral spáchanie trestnej činnosti. Niet sporu o tom, že svedok Dr. B. doložil orgánom činným v trestnom konaní predmetnú zápisnicu, na ktorej sa nachádza i vlastnoručný podpis obžalovaného, čo ani nepopieral. Pravosť podpisu obžalovaného na predmetnej zápisnici potvrdili výsledky znaleckého dokazovania. Obžalovaný však v priebehu hlavného pojednávania podľa názoru najvyššieho súdu vierohodným spôsobom vysvetlil, ako sa dostal jeho podpis na uvedenú zápisnicu. Podstatné však podľa názoru najvyššieho súdu nie je, či obžalovaný podpísal uvedenú zápisnicu, ale podstatné je, či sa takéto valné zhromaždenie dňa 19. mája 2000 uskutočnilo, a či boli prijaté rozhodnutia, o ktoré sa opiera obžaloba. Podľa obžalovaného valné zhromaždenie s takým programom sa uvedeného dňa neuskutočnilo a jeho obranu v tomto smere potvrdili v priebehu dokazovania ostatní k veci vypočutí svedkovia. Závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k predmetnej zápisnici sú preto správne a zodpovedajú výsledkom dokazovania.

Argumentácia krajského prokurátora, že ak obžalovaný popiera existenciu zápisnice z valného zhromaždenia z 19. mája 2000, tak poškodený svedok Dr. B. spochybňuje existenciu pôžičiek pre spoločnosť Dr. B. P. S., spol. s.r.o. S. od spoločnosti D., s.r.o. nie je na mieste. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na konfrontáciu obvineného s poškodeným (č.l. 266) a výpovede ostatných členov spoločnosti. Svedok Dr. B. sa snažil spochybniť existenciu týchto pôžičiek osobitnými občianskoprávnymi žalobami v konaní o vyslovenie neplatnosti právnych úkonov, avšak súdy jeho žaloby zamietli, o čom svedčia pripojené opisy súdnych rozhodnutí. Keď svedok neuspel ani v občianskoprávnom konaní, napokon požiadal obžalovaného o vrátenie pôžičky, o čom svedčí kópia jeho žiadosti,

ktorú doložil obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemal najvyšší súd žiadne pochybnosti o existencii týchto pôžičiek. Najvyšší súd pripomína, že pôžička je štandardnou formou poskytnutia finančných prostriedkov inému subjektu. Pritom úroky, ako pravidelná súčasť týchto zmlúv sú fakultatívnou zložkou. Účastníci tohto právneho vzťahu si preto **môžu** v zmluve úroky dohodnúť. Z toho vyplýva, že úročenie nemuselo byť v zmluve dohodnuté. Pokiaľ si strany nedohodli úročenie, nemožno hneď z toho vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť.

Nemožno preto súhlasiť s názorom krajského prokurátora, že konanie obžalovaného malo byť právne kvalifikované ako trestný čin zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 128 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. V prvom rade je potrebné uviesť, že ide o úmyselný trestný čin, pričom úmysel musí byť páchatel'ovi jednoznačne preukázaný. V konkrétnom prípade však nemožno z konania obžalovaného vyvodiť záver, že konal v úmysle zadovážiť sebe alebo inému výhodu alebo prospech. Uvedené ustanovenie chráni hospodársku disciplínu. Ide predovšetkým o zákaz konkurencie. V danom prípade však o žiadnu konkurenciu medzi spoločnosťami, v ktorých bol obžalovaný konateľom, nešlo. Z toho dôvodu nemožno konanie obžalovaného kvalifikovať ako trestný čin zneužívania informácií v obchodnom styku podľa § 128 ods. 2 Tr. zák.

Za daného stavu potom súd prvého stupňa správne postupoval, keď obžalovaného pre skutok uvedený v obžalobe krajského prokurátora podľa § 226 písm. a/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 oslobodil, nakoľko nebolo preukázané, že skutok sa stal. Obžalovaný bol oslobodený, preto bol poškodený v súlade so zákonom odkázaný podľa § 229 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 s nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky potom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 2. októbra 2008

JUDr. Juraj K l i m e n t , v.r.
predseda senátu

Vyhotovil : JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová